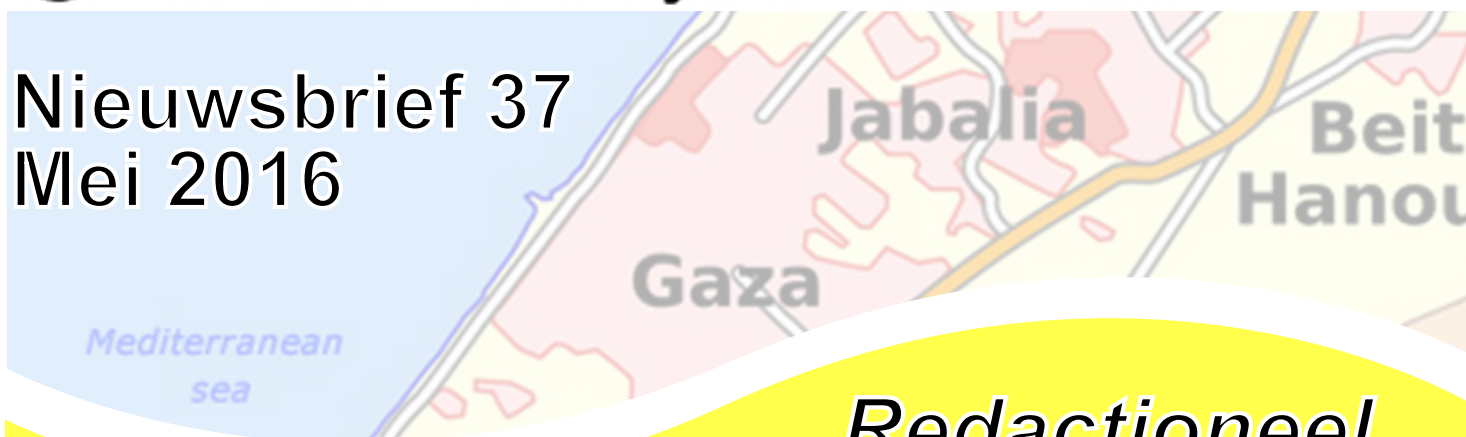

Nieuwsbrief 37 Mei 2016

Redactioneel

Voor u ligt het zevenendertigste nummer van de nieuwsbrief. Het gaat niet goed in de Gazastrook en dat is helaas geen nieuws. Wel nieuws is dat zelfs hoge Israëlische functionarissen pleiten voor verlichting van de wurggreep die Israël heeft op Gaza door het toestaan van de aanleg van een haven. Het hoeft geen verbazing te wekken dat de politici in Israël dit idee categorisch hebben afgewezen. De cijfers over de economie van de Gazastrook spreken ondertussen boekdelen: een werkloosheid van ruim veertig procent en onder jongeren zelfs zestig procent. Dit is het resultaat van de blokkade die z'n negende jaar ingaat en de wederopbouw na de oorlog in juli/augustus 2014 zo goed als onmogelijk maakt. Hierbij speelt de VN zelfs de dubbele rol van aan de ene kant hulpverlener en aan de andere kant bewaker van Israël's veiligheidseisen.

Onder die omstandigheden is het niet vreemd dat veel jongeren problemen hebben in hun dagelijks leven, zoals bijvoorbeeld bij het trouwen. Het huwelijk is heel belangrijk in de Arabische cultuur, maar ook heel kostbaar en de armoede heeft grote gevolgen. In dit nummer een reportage uit Gaza hierover inclusief feestelijke foto's van een bruiloft. Verder ook nog een open brief van Mohammed Omer aan president Obama met een indringende oproep om de belofte in te lossen die hij in het begin van zijn presidentschap ten aanzien van de Palestijnse zaak deed. Tenslotte, hebben we ook een recensie van het nieuwste boek van Anja Meulenbelt opgenomen.

"Gaza dreigt te ontploffen"

Herzl Halevi, het hoofd van Israël's militaire inlichtingendienst, heeft afgelopen februari Israëlische parlementariërs gewaarschuwd dat Gaza dreigt te ontploffen. Volgens Halevi doet de Hamas-regering haar best om escalatie te voorkomen. Maar de belangrijkste voorwaarde voor de-escalatie is Gaza's economisch herstel, aldus Halevi. Daarom pleit hij voor de aanleg van een haven. Maar de politici willen er niet van weten. Het geeft wel aan hoe dramatisch de situatie er nu voorstaat. Dat blijkt ook uit enkele recente VN studies.

Twee maanden na de wapenstilstand in augustus 2014 werd door meerdere landen ruim vijf miljard dollar aan hulp bij wederopbouw toegezegd. De Palestijnse Autoriteit in de bezette Westelijke Jordaanoever kondigde aan dat bijna de helft daarvan naar haar eigen schatkist zou gaan voor niet-gespecificeerde doeleinden, waardoor ongeveer drie-

en-een-half miljard dollar voor Gaza overbleef. In februari van dit jaar was slechts 39 procent daarvan daadwerkelijk uitbetaald.

De wederopbouw is verder beperkt door de weigering van Israël om veel bouwmaterialen toe te laten in Gaza, onder het voorwendsel dat ze gebruikt kunnen

Vervolg op pg. 2

worden door Hamas en andere gewapende groeperingen. Israël beperkt daarom de invoer van beton, stalen staven, elektrische goederen, buizen en hout dikker dan een centimeter. De UNRWA, de VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, heeft geklaagd dat hulporganisaties daardoor te maken hebben met een langdurig en omslachtig goedkeuringsproces om essentiële materialen voor de wederopbouw de Gazastrook binnen te krijgen. De VN heeft een lastige positie, want zij hebben een coördinerende rol in het Gaza Wederopbouw Mechanisme, een regeling gesloten tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit dat de wederopbouw van Gaza regelt. Maar dit mechanisme is ingewikkeld en geheim en plaatst de VN in een positie waarbij zij moet meewerken aan door Israël opgelegde voorwaarden. Zo wordt de VN door Israël verplicht privé-informatie over Palestijnse huishoudens te verzamelen, en bepaalt Israël op basis van die informatie welke gezinnen hulp krijgen om hun huizen weer op te bouwen. Een vooraanstaande expert op het gebied van VN recht waarschuwt dat de database met persoonlijke gegevens die op die manier gecreëerd wordt, door Israël in de toekomst misbruikt kan worden om gerichte aanvallen uit te voeren.

In haar nieuwe rapport waarschuwt de VN dat "In het huidige tempo het jaren zal duren om de enorme wederopbouw te realiseren, en dat komt bovenop de al bestaande algemene frustratie onder de bevolking na jaren van de vervoersbeperkingen, stijgende werkloosheid en armoede."

De Wereldbank meldde vorig jaar dat de werkloosheid in Gaza met bijna 43 procent de hoogste in de wereld is. Onder jongeren is de situatie nog slechter, met meer dan 60 procent werkloosheid eind 2014. De sinds 2007 door Israël opgelegde blokkade heeft Gaza 50 procent van haar BNP gekost, zo voegt de Wereldbank toe.

Op dit moment zijn zo'n 75.000 Palestijnen in Gaza, de helft van hen kinderen, nog steeds ontheemd als gevolg van de Israëlische aanvallen van juli /augustus 2014. Dat blijkt uit een recente studie van de Verenigde Naties over intern ontheemden in Gaza.*

Bijna een half miljoen mensen, meer dan één op de vier van Gaza's 1,8 miljoen inwoners, werden toen van huis en haard verdreven tijdens de aanvallen die meer dan 2.200 Palestijnen het leven kostte, waaronder meer dan 550 kinderen.

Na de wapenstilstand, gesloten op 26 augustus 2014, bleken ongeveer 100.000 mensen dakloos geworden. Naar schatting 18.000 woningen waren onbewoonbaar als gevolg van de 51-daagse aanval en slechts 3.000 daarvan zijn tot nu toe herbouwd of hersteld.

Ondermaats tijdelijk onderdak

Het merendeel van degenen die nog steeds ontheemd zijn, huurt een geïmproviseerd onderkomen, blijkt uit het VN-onderzoek. Gezien het tekort aan huurhuizen in Gaza, hebben mensen alternatieve regelingen variërend van opslagruimten en onafgewerkte units tot ondermaatse appartementen bij familieleden of burens, aldus het rapport.

Bijna de helft van de mensen in deze informele huursituatie zijn bezorgd dat zij gedwongen kunnen worden om hun huidige onderkomens te verlaten. Bijna een kwart van de ontheemden meldt dat ze wonen in hun eigen beschadigde huizen. Een veel

kleiner aantal woont in geprefabriceerde noodwoningen die geschonken zijn via humanitaire hulp. Vorige maand vloor nog een baby dood in een dergelijk onderkomen. In het rapport staat ook dat een intern ontheemde in Gaza gemiddeld 2,4 keer is verhuisd in het afgelopen anderhalf jaar.

De oorlog en de veelvuldige verhuizingen in de nasleep ervan hebben een bijzonder ernstige impact gehad op vrouwen en kinderen. In de meeste huishoudens met vrouwelijke leden heeft de oorlog van 2014 geleid tot meer geweld tegen vrouwen. Meer dan 30 procent van de ontheemde vrouwen leeft in omstandigheden waar er een gebrek is aan veiligheid, waardigheid en privacy zoals tenten, geïmproviseerde schuilplaatsen, verwoeste huizen of zelfs de open lucht. Meer dan 1500 kinderen werden wees, van naar schatting 27.000 kinderen werd het ouderlijk huis volledig verwoest en 44.000 kinderen maakten een gedwongen verhuizing mee, aldus het VN-rapport. Meer dan de helft van de ondervraagde

huishoudens meldde een toename van de psychosociale problemen bij hun kinderen, maar slechts 6 procent zei dat ze psychosociale ondersteuning ontving. Bijna alle ondervraagden meldde dat gebrek aan geld de wederopbouw van hun huizen onmogelijk maakte. Driekwart zei dat het gebrek aan bouwmaterialen een factor was.

Elektriciteitscentrale stilgelegd

Gaza's enige elektriciteitscentrale, die werd gebombardeerd door Israël in juli 2014, moest onlangs weer worden stilgelegd als gevolg van een tekort aan brandstof. Dit leidde tot black-outs van 18-20 uur per dag. De inwoners van Gaza hebben in ieder geval al heel lang te maken met langdurige stroomonderbrekingen als gevolg van chronisch tekort aan brandstof. De prijs van brandstof is sterk gestegen nadat de Palestijnse Autoriteit eerder dit jaar een eind maakte aan de

volledige vrijstelling van accijnzen op brandstoffen. Dit heeft weer directe gevolgen voor de watervoorziening. Zonder stroom vallen de rioolwaterzuiveringsinstallaties van Gaza uit, waardoor elke dag zo'n 90 miljoen liter ongezuiverd rioolwater de Middellandse Zee instroomt. De VN schat dat ongeveer 40 procent van de bevolking van Gaza slechts één keer per drie dagen gedurende 5-8 uur over water beschikt. Ondertussen beperkt Israël de invoer van zaken zoals pompen, boorinstallaties en desinfecterende chemicaliën. Mede op basis hiervan kwam een rapport van de UNCTAD** in september vorig jaar al tot de conclusie dat Gaza in 2020 onleefbaar kan worden.

Pieter van Niekerken.

Bronnen:

http://www.ochaopt.org/documents/idps_report_april_2016_english.pdf *

http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/tdb62d3_en.pdf **

Hoge kosten huwelijk belemmeren de dromen van jongeren in Gaza

Het voornemen te trouwen is een angstaanjagend vooruitzicht in de Gazastrook, vanwege de hoge kosten. Die kosten zijn met honderden of zelfs duizenden dollars gestegen. Daardoor is het huwelijk een moeilijke beslissing geworden in de huidige economische situatie met een groot gebrek aan banen voor jongeren en met een reusachtige werkeloosheid.

Voor hen die willen trouwen zijn er enkele manieren om hulp te krijgen, zoals via bevoegde verenigingen en instellingen. Die helpen om de financiële last van huwelijken te verlichten. Vooral op jongeren drukt de zware last van een huwelijk, als je die wilt houden volgens de gangbare normen en tradities van de Palestijnse samenleving.

De startkosten en de huwelijksceremonie in de Palestijnse samenleving gaan uit van een bruidsschat voor de bruid die varieert tussen de 4.500 en 9.000 euro. De hoogte van het bedrag heeft met het aantal familieleden en de sociale klasse te maken, maar ook met prestige. Als de bruidsschat eenmaal bijeen is gebracht, moet er een eigen appartement worden gevonden en ingericht. Sommige mensen kiezen voor het huren van een huis en sommigen kiezen er voor om te blijven leven in het ouderlijk huis, als de omstandigheden dat toelaten.

Een Palestijns huwelijk gaat gewoonlijk gepaard met een feest van een dag, of van twee dagen, en gaat door tot in de late uurtjes. Er wordt een band geboekt, decoraties en verlichting geregeld, er komt een uitgebreid diner voor de gasten, tussen de middag wordt er weer gegeten, en er worden auto's en bussen geregeld die de gasten van hun huis naar dat van de bruid of het feest vervoeren.

Vergeet daarnaast niet dat de bruid en bruidegom voor hoge kledingkosten staan. Zij moet een jurk aan die ergens tussen de 150 en 1000 euro kost, en daar komen de kosten van de schoonheidssalon bij, niet alleen voor haarzelf maar ook voor broers en zussen. Daarnaast moet er natuurlijk nog een fotostudio worden geboekt voor de trouwfoto's.

Opgeschorte verloving

Mahmoud Alqisas is een jongeman van zesentwintig jaar, die al anderhalf jaar verloofd is en bij zijn familie woont in een huurhuis.

Mahmoud: "Ik wil trouwen zoals op mijn leeftijd gebruikelijk is, maar de economische omstandigheden en het gebrek aan werkgelegenheid zijn een obstakel voor me. Ik heb op dit moment geen baan, en daarnaast heb ik medische problemen sinds de laatste Israëlische oorlog tegen Gaza, waardoor ik ook minder werk aankan.

Hij voegt eraan toe: "Ik klopte aan bij vele deuren, waaronder die van

verenigingen en instellingen die zichzelf omschrijven als organisaties die huwelijken faciliteren. Ik hoopte dat ze me wilden helpen om de huwelijksceremonie te houden, zoveel mogelijk volgens de gewoontes en tradities van onze samenleving, met een aanvulling van minimaal 500 dinars, in aanvulling op mijn maandelijkse uitkering."

Alqisas vertelt iets over zijn ongenoegen over deze instellingen om verschillende redenen. "De eerste reden die ze aanvoeren om niet te helpen, is dat ze zelf krap zitten door de moeilijke economische omstandigheden. Verder bieden ze mensen goederen aan van zeer slechte kwaliteit, tegen vaak hoge prijzen. Ook belandt de bruidegom vaak voor de rechtbank als hij de maandelijkse aflossingen niet kan betalen.

'Verenigingen om het huwelijk te vergemakkelijken'
Verenigingen om het huwelijk in Gaza te vergemakkelijken bieden een deel van de diensten

en faciliteiten aan die nodig zijn om te trouwen. Dat doen ze tegen de laagste kosten, met daaraan gekoppeld een lening voor een jaar of anderhalf jaar.

Manal werkt bij een Palestijnse bruiloftsinstelling die jongeren helpt om te trouwen. Het is haar werk om jongeren te helpen door het verstrekken van benodigdheden voor het feest tegen afbetaling. Eerst moet er 500 dinars worden betaald, waarna het

Vervolg op pg. 6

resterende bedrag in termijnen van 75 dinar per maand moet worden afgelost, mits er sprake is van een maandelijks inkomen.

Ze legt uit dat de instelling drie verschillende pakketten aanbiedt, ter waarde van 1500, 1700 of 2.000 dinars. De begunstigde komt onder toezicht van een commissie, die hem volgt en begeleidt in het kleinste detail en de contacten onderhoudt met leveranciers met erkende deskundigheid en ervaring. Er wordt gekozen op basis van kwaliteit en het niveau van dienstverlening. Het contract tussen de bruiloftsinstelling en de begunstigde wordt pas getekend nadat er overeenstemming is bereikt over alle benodigheden.

De instelling waarvoor Manal werkt, biedt van alles: complete 'slaapsets', een feestzaal, kleding voor de bruidegom en de bruid, coiffures, 30 Chinese gerechten, 250 trouwuitnodigingen, een feest voor de bruid, een feest voor de bruidegom, 300 stoelen, en een bus voor 50 passagiers om de gasten te vervoeren naar de trouwzaal.

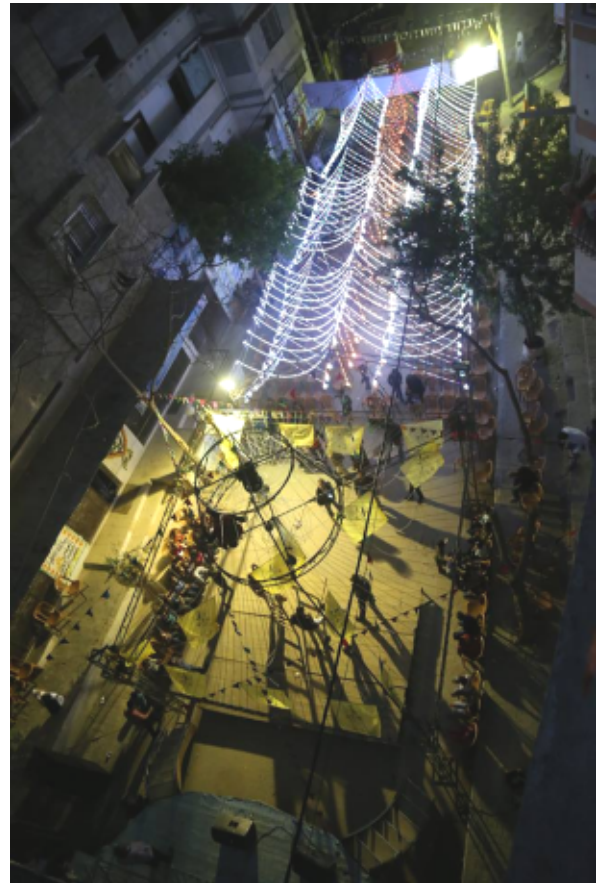
Collectieve bruiloften

Door de moeilijke economische omstandigheden waarmee de Gazastrook wordt geconfronteerd, door de verstikkende blokkade die Israël tien jaar geleden instelde en het gebrek aan werkgelegenheid, kunnen veel jongeren hun droom van een eigen huwelijk niet waarmaken, doordat ze de kosten gewoon niet kunnen opbrengen.

Daardoor gebeurt het nu in het kader van 'humanitaire projecten' dat er collectieve feesten worden georganiseerd in de Gazastrook, met steun van buitenlandse financiering. Hierbij trouwt een groot aantal jonge mannen en vrouwen tegelijkertijd tijdens één ceremonie, zodat de lasten voor de bruidegoms aanzienlijk worden verlicht, met steun in geld of in natura, en doordat de kosten van zo'n collectief bruiloftsfeest veel lager uitvallen.

Vrouwensieraden te koop

Khalid Abdul-Jawad is 35 en vertelt over de kosten van zijn huwelijk, meer dan 40.000 dinar. Hij legt uit, dat hij het goud van zijn vrouw moest verkopen om een deel van de kosten van het huwelijk te kunnen betalen. Hij heeft er nog steeds spijt van dat het huwelijk zo duur werd en zegt: "Bruiloften zijn uitgroeid tot een manier om in onze samenleving op te scheppen, het gaat om prestige tussen de

families, en de schouders van de bruidegom kunnen vervolgens voor de rest van zijn leven de lasten dragen."

Redelijke grenzen

Fathi droomt al twee jaar over iets dat nooit zal gebeuren: de verwezenlijking van de droom van elk meisje om als een prinses in de mooiste trouwjurk te verschijnen samen met Mick Maar het voorgenomen huwelijk liep dood op de onmogelijke voorwaarden van de familie van de bruid.

Fathi weigerde om haar bruidegom aan te zetten tot lenen van geld of het verkopen van iets kostbaars, zoals land, om een dure huwelijksceremonie te houden en daarmee voor de mensen te pronken, terwijl ze de rest van hun huwelijksleven voor de gevolgen zouden moeten opdraaien.

Er gaan veel stemmen op in de Gazastrook om de gewoonten en tradities van de huwelijksceremonie te verlichten, maar het mocht tot nu toe niet baten. En sommigen beschouwen het als een ritueel dat moeilijk achterwege kan worden gelaten, en uit angst voor 'wat de mensen er over zullen zeggen.'

Auteur: Haneen Othman

Vertaling: Marco in 't Veldt

Een nieuwe Meulenbelt. De hoofdtitel "Kwart over Gaza" is raadselachtig, maar met de ondertitel wordt er veel duidelijk. Er zou nog aan toegevoegd kunnen worden "in Nederland", want hoewel omschrijvingen en redeneringen vaak een algemene geldigheid hebben, is er veel aandacht voor de stand-van-zaken in deze debatten in Nederland.

De opdracht van het boek: "Voor Hajo Meyer (1924 – 2014). Zijn nagedachtenis zij ons tot zegen. En voor Chris Tilanus, zijn vrouw."

Ik heb deze opdracht hier weergegeven, omdat ook ik een groot respect heb voor Hajo Meyer, lid van Een Ander Joods Geluid. Wie de kans krijgt teksten van hem op de kop te tikken, kan er zijn voordeel mee doen.

Uit het hoofdstuk over "oud en nieuw antisemitisme". Citaat: "Als het aan Israël ligt horen we te blijven geloven dat Israël een democratie is die streeft naar vrede. We moeten blijven geloven dat de bezetting de schuld is van de Palestijnen zelf. Wij worden geacht in te stemmen met de diefstal van land, de gewelddadige onderdrukking van de Palestijnen op de Westoever en de belegering van en de dodelijke aanvallen op Gaza. Wij moeten begrijpen dat wat Israël doet altijd zelfverdediging is, en verzet van de Palestijnen gelijkstaat aan terrorisme. Maar het wordt voor Israël steeds moeilijker om ons dit verhaal aan te smeren". Het is duidelijk: wie zich ergert aan deze stijl, zal moeite met het boek hebben. Maar het goede van Anja Meulenbelt is dat ze argumenteert, niet alleen poneert. Hiervoor heeft ze al een korte samenvatting gegeven van de paradigma's: de basishoudingen, de 'bril' waarmee je naar Israël-Palestina kijkt. Ik vind dat een heel nuttig analyse-instrument van verschillende meningen. Wie ze niet kent, kan ze vinden op Anja's weblog: www.anjameulenbelt.nl/weblog.

De Olympische spelen van het lijden.

Dit is de titel van een hoofdstuk. Voor mij het hoofdstuk waar ik het meest van opstak: over individuele en collectieve trauma's. Aan de orde komt Vamik Volkan, psychoanalyticus en psychiater. Een trauma dat niet verwerkt wordt maar gecultiveerd, kan (hoeft niet!) een centraal deel uitmaken van een collectief gevormde identiteit. Ian Buruma wordt geciteerd, hij schreef een artikel over de hedendaagse

Kwart over Gaza. Over zionisme, antisemitisme en islamofobie.

Door **Anja Meulenbelt**. Uitgever Jurgen Maas. 2015.

438 pagina's, waarvan 10 pagina's literatuurlijst.

ISBN: 978-93-91921-10-0 24,95 euro

neiging om slachtofferschap tot groepsidentiteit te verheffen. Dit geldt bijvoorbeeld voor

veel gekoloniseerde volkeren. Uiteraard werkt het collectieve trauma ook aan de Palestijnse kant. Ironisch genoeg weten veel Israëliërs wat Nakba, de ramp voor de Palestijnen die in 1948 begon, betekent: omdat in Israël in 2011 een wet is ingevoerd die het verbiedt de Nakba de herdenken op de Israëlische onafhankelijkheidsdag, dezelfde datum. Vrijwel alle ooit gekoloniseerde volken hebben inmiddels een nationale staat. (Anja zegt "alle", maar dat ben ik niet met haar eens...). De Palestijnen leven nog altijd onder het juk van de kolonistoren

al wordt dat in het Westen zelden zo genoemd.

Nederland, steeds sterkere scheiding autochtoon-allochtoon.

"Zo doen wij dat niet in Nederland" is het hoofdstuk waarin ingegaan wordt op de islamofobie en het verschijnsel dat vele mensen op basis van hun geloof vaak volledig over één kam worden geschoren. Israël-Palestina wakkert de tegenstellingen ook in ons land aan. Goed geïnformeerd en met veel voorbeelden schetst Anja het gevarieerde beeld van nieuwe Nederlanders die actief werken aan hun plek in de maatschappij.

Het boek eindigt met een oproep tot bondgenootschap, tot het bundelen van de progressieve krachten tegen elke vorm van discriminatie en uitbuiting. Wit hoort daarbij na te denken over privileges, "solidariteit kan een keuze zijn, bondgenootschap moet worden geleerd".

En wat Gaza betreft meldt de omslag: "We kunnen niet doen alsof Gaza alleen maar een humanitair probleem is. Alles wat te maken heeft met Palestina is politiek".

En dat doet me denken aan de Openbare Bibliotheek. Daar wordt het boek "Kwart over Gaza" gerubriceerd onder "Israël".

Conclusie

Een actueel boek, waarin veel recente "redeneringen", publicaties en films geanalyseerd worden. Veelgehoorde drogredeneringen worden onderuit gehaald, wat mij helpt bij discussies.

Fennie Stavast.

Open brief aan President Barack Obama

Geachte President Barack Obama,

Als president van het machtigste land ter wereld, als de liefhebbende en beschermende vader van twee kinderen en als man die zich volledig bewust is van de menselijke strijd die plaatsvindt in de arme achtergestelde buurten in veel landen inclusief Amerika, moeten uw ogen geopend zijn tijdens de laatste drie Israëlische aanvallen op Gaza, waar ik woon met mijn vrouw en zoontje.

Ik herinner mij dat ik in Nederland was toen u voor de eerste keer werd gekozen tot president. Net als miljoenen anderen in de wereld juichte ik luid voor U, omdat ik aannam dat er een frisse wind zou gaan waaien door de nauwe gangen van de Amerikaanse politiek. Ik durfde te hopen dat een fatsoenlijke man, een kampioen van goede mensen die genegeerd en misbruikt werden, op het toneel was verschenen die de pijn en het onrecht zou verzachten die zovelen ondergaan inclusief de mensen in mijn land Palestina, die al heel lang van hun eigen eeuwenoude land worden verdreven en op die manier van hun menselijke waardigheid worden beroofd.

Echter, mijn verwachtingen waren helaas te hoog gespannen. Als ik nu in Gaza rondkijk zie ik alleen de nasleep van nieuwe Israëlische wreedheden en meer tekenen van bloedvergieten, pijn, verdriet en vernietiging. De woorden 'Yes, we can' vervlieden met het stof gedragen op de wind van de wanhoop.

Die wanhoop hangt al minstens tien jaar over ons heen: het resultaat van de harde collectieve Israëlische bestraffing van de 1,9 miljoen mensen die proberen te overleven in de Gazastrook. De helft van hen zijn kinderen jonger dan uw dochters Sasha en Malia. Velen zijn baby's zoals mijn kind, in de armen van hun ouders.

De Amerikaanse grondwet kent geen grond voor de bestraffing van een heel volk vanwege hun keuze voor 'de verkeerde partij'. De constitutie garandeert Amerikanen de vrijheid van expressie en het recht om hun onvervreembare rechten te verdedigen. De Amerikaanse revolutie was een daad van verzet tegen onderdrukking en tegen de ontkenning van vanzelfsprekende rechten en vrijheden.

In Gaza strijden we tegen vergelijkbare onderdrukking. In toenemende mate straft Israël ons voor het verzet dat we plegen om dezelfde vrijheid en menselijke waardigheid te verkrijgen als waar Uw voorvaders destijds voor streden.

'Houden de Amerikanen van ons?' 'Houdt Obama van ons?'

Meneer de president, het is een koude en natte winter, de koudste in jaren. Probeert u het zich voor te stellen: uzelf en Michelle, Sasha en Malia op een koude metalen vloer terwijl het regenwater door ontelbaar veel gaten naar binnenkomt.

Bent U niet diezelfde president die, toen u Israël's recht op zelfverdediging verkondigde, zwoer dat U alles zou doen om uw kinderen te beschermen? Geldt diezelfde vastberadenheid om te beschermen ook niet voor onze Palestijnse kinderen?

In Gaza kent onze jongste generatie alleen oorlog, deportatie, verlies, trauma en pijn. Zij worden geconfronteerd met problemen in de vorm van massale werkloosheid, onderdrukking en isolement veroorzaakt door de Israëlisch/ Amerikaanse economische blokkade die een hele bevolking beroofd van bewegingsvrijheid en van een normaal leven met vrije keuzes.

Lijkt dat niet op slavernij, meneer de president ?

We zijn opgesloten achter muren als vee, bespied door bewapende drones, bewaakt door Israëlische scherpshutters en hekken met prikkeldraad, op een dieet gezet door bezetters en dieven. Is dat geen extremisme? Zou u zich er niet tegen verzetten?

Een paar dagen geleden ontmoette ik dertien moedige en toegewijde Amerikaanse dokters die hier kwamen om de plaatselijke ziekenhuizen te helpen, een uitzonderlijke ontmoeting tussen Amerikaanse dokters en onze eigen dappere artsen. Een vierentwintigjarige student beeldende kunst dacht een ogenblik na toen zij hoorde van de delegatie en vroeg: 'Houden Amerikanen van ons? Houdt Obama van ons?'

Daarom schrijf ik U deze open brief, meneer de president.

Mensen van alle generaties hier in Gaza vragen zich dit af en willen graag antwoord hebben op die vraag. We kunnen geloven in verandering, maar alleen als ook onze vrijheid meetelt.

(.....)

Bent U zich ervan bewust dat 73 vissers in 2015 zijn beschoten en gearresteerd? En dat 55 procent van de alle Gazanen aan depressies lijden, dat 43 procent werkloos is, dat 40 procent onder de armoedegrens leeft en dat 60 procent heeft te kampen met voedseltekort? Weet u dat wij maar enkele uren elektriciteit per dag

hebben met stroomuitval van 12 tot 16 uur lang? Hetzelfde tekort geldt voor water en gas om mee te koken en veel andere basis behoeften. Als u vanavond uw maaltijd krijgt opgediend, bedenk dan dat er nog een half miljoen gasflessen gevuld moeten worden voordat wij kunnen koken en water kunnen verwarmen om ons te kunnen wassen en om te drinken (een mensenrecht)

Dit alles is juist zo tragisch omdat Gaza een perfecte buur voor Israël zou kunnen zijn. In vrede en harmonie levend en delend in een wederzijds profijtelijke economie en handel. Wij beschikken over veel geschoolde arbeiders en een goed opgeleide jonge generatie. Palestina is altijd vooruitstrevend geweest. Het enige dat we nodig hebben is een kans om te groeien en een kans om een waardige en gelijkwaardige bijdrage te kunnen leveren.

Wij willen bruggen bouwen in plaats van scheidingsmuren van dweperij en haat. Wij willen niet dat Israël experimenteert met z'n nieuwste high tech wapens op onze kinderen. Uw Amerikaanse raketten zijn gebruikt om VN scholen aan te vallen precies de plekken waar kinderen het onderwijs wordt geboden dat ze afhoudt van extremisme. Dit zou je moeten toejuichen in plaats van bombarderen.

Het is de hoogste tijd, meneer de President, om te zorgen voor hoop voor de kinderen en jongeren in Gaza, hoop waar zij in kunnen geloven. U bent in staat om dat te doen voordat U Uw ambt verlaat. U kunt het enthousiasme dat we voelden toen u op het wereldtoneel verscheen weer aanwakkeren en uw erfenis van vrede versterken na uw aftreden.

(.....)

Neem het op voor Gaza zoals u altijd doet voor Israël ongeacht hoe slecht zij zich gedragen naar anderen toe en naar u persoonlijk. Wij verafschuwen extremisme in elke vorm. Wij willen stabiliteit, vrede en willen leven in onze huizen zonder de dagelijkse dreiging van drones en tanks. De jonge mensen in Gaza snakken naar een betere toekomst.

Kunnen we dat? Yes, we can! Neem het voortouw, meneer de President- alstublieft

Mohammed Omer.

Hij is een gelauwerde journalist die verslag doet vanuit de Gazastrook, o.a. via zijn website www.rafahtoday.org. en via Twitter: @MoGaza. Oorspronkelijk gepubliceerd in Washington Report on Middle East Affairs

Kinderen spelen op de ruïnes van woningen in Shejaye, een gebied dat zwaar door Israëlische granaten en F-16-raketten werd geraakt tijdens de Israëlische 51-daagse oorlog in Gaza in de zomer van 2014, toen ongeveer 100.000 dakloos werden. (FOTO M. OMER)

Column van Jan Keulen

Jan Keulen is journalist en midden Oosten deskundige en bestuurslid van onze stichting.

De Naqba gebeurt nog elke dag

Het moet in 1980 geweest zijn dat ik voor het eerst een Palestijns vluchtelingenkamp bezocht. We liepen in het overvolle Shatilakamp in Beiroet, het regende lichtjes. Het beeld wat ik mij herinner is dat van modderige, smalle steegjes en onafgebouwde, beschadigde huizenblokken. Arabische graffiti en onhandige schilderijen van Arafat op de muren; gillende kinderen, claxons in de verte, de oproep tot gebed, veel lawaai van alle kanten.

Hier werd geleefd, hutje mutje. Er was veel ellende, dat was duidelijk en Shatila zou twee jaar later het symbool van dood en verderf worden toen Libanese falangisten, onder het wakend oog van Israëlische militairen, honderden Palestijnse vluchtelingen afslachtte.

Bij alle bezoeken aan Palestijnse kampen (en er zouden nog ontelbare volgen tot de dag van vandaag) zag ik ook de heroïek van het overleven, de wil toch een leven op te bouwen ondanks alles, het doorleven met hoop of in ieder geval met de moed der wanhoop. Van het eerste bezoek aan Shatila staat nog één overheersend gevoel in mijn geheugen gegrift: wat een absurditeit is dit. Nauwelijks een uur rijden naar het zuiden ligt het land waar deze vluchtelingen vandaan komen, dat ze hartstochtelijk als hun vaderland zijn blijven zien, al zijn ze er misschien niet eens geboren. Maar de Naqba van 1948 (letterlijk: catastrofe, toen de staat Israël werd gesticht) maakt terugkeer onmogelijk. Voorlopig althans, maar dat voorlopig is de AOW-leeftijd al voorbij.

“Achter de horizon heb ik een vaderland” zingt de groep Firqat Al-Rawabi in het populaire liedje Hajamu (Zij vielen aan). “Spoedig zal ik naar haar terugkeren / Daar zal ik mijn broer ontmoeten / En de belofte zal in vervulling gaan.” Onderwerp van dat lied is de Israëlische aanval op Gaza in 2014, die een nieuwe stroom ontheemde Palestijnen veroorzaakte.

Eén van de onthutsende kenmerken van het Palestijnse drama is dat er voortdurend sprake is van een soort Droste effect. Het DNA van Gaza bestaat uit een ketting van een achttal vluchtelingenkampen. Ook buiten de kampen, wat overigens gewoon sloppenwijken zijn, wonen veel Palestijnen die sinds 1948 naar Gaza zijn gevlucht. Van de ruim 1,8 miljoen inwoners in Gaza is 1,3 miljoen vluchteling.

Sinds 2007 is Gaza drie keer het toneel geweest van een militaire escalatie. De laatste, in 2014, was verreweg het meest destructief. Israëlische beschietingen en bombardementen hadden tot gevolg dat in de zomer van dat jaar 28 procent van de totale bevolking in Gaza, rond de half miljoen mensen, moest vluchten. Vluchtelingen die wederom moesten vluchten. Voilà Droste.

Inmiddels zijn de meeste mensen teruggekeerd naar huis, of wat er over was van

hun huizen. De wederopbouw in Gaza wordt ernstig gehinderd door invoerbependingen van bouwmaterialen en het feit dat veel donoren niet over de brug zijn gekomen met beloofde hulpelden. Slechts 40 procent van het beloofde donorgeld is binnengekomen. Volgens gegevens van de Wereldbank is nog geen negen procent van de in 2014 geheel vernielde, en 45 procent van de deels vernielde gebouwen weer opgebouwd of gerestaureerd.

In een recent rapport van de VN staat dat er in Gaza in april 2016 nog 90,000 Internally Displaced Persons zijn. Dat aantal is haast gelijk aan de helft van de bevolking van de stad Groningen. Veel gezinnen zijn overigens in de loop der tijden verschillende malen ontheemd geraakt. De VN telde 2,689 gezinnen voor wie het in 2014 de eerste keer was, 3,860 gezinnen die twee keer hadden moeten verkassen, 5,618 gezinnen drie keer en 3,974 gezinnen vier keer.

Achter de kille statistieken schuilt veel leed. Van de 90,000 ontheemden in Gaza zijn bijvoorbeeld, volgens de VN-cijfers, 55,000 kinderen. Veel families hebben geen of nauwelijks inkomen en zijn afhankelijk van voedselhulp en andere hulpverlening.

Elke Palestijn kan je vertellen dat het telkens moeten vluchten, ontheemd raken, dakloos worden, opgesloten zijn in Gaza, in wezen geen humanitaire problemen zijn maar politieke. De realiteit van de meer dan 5,5 miljoen Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten is vanuit humanitair opzicht vaak een ramp, maar is direct te wijten aan de halsstarrige houding van Israël dat weigert serieus te onderhandelen over onderwerpen zoals dat van de vluchtelingen.

Het is in feite sinds 1948 een no go onderwerp en het drama van het Droste-effect gaat maar door. De Naqba vindt nog elke dag plaats. Op de Westelijke Jordaanoever raakten in de eerste drie maanden van 2016 ruim 700 mensen dakloos omdat Israël, in strijd met het internationaal recht en elementaire mensenrechten, hun woningen sloopte. Zogenaamd omdat ze “illegaal” gebouwd zouden zijn. Gaza blijft grotendeels afgesloten van de buitenwereld en haar bewoners, vaak vluchteling, ontheemd en nog een keer dakloos geworden ook, krijgen niet de hulp waar ze recht op hebben.

Eerlijk gezegd had ik, wandelend in Shatila in 1980, niet gedacht dat in 2016 het Palestijnse vluchtelingenprobleem geen stap dicht bij een oplossing en zelfs onbespreekbaar zou zijn. Een wrange gedachte: terwijl miljoenen mensen uit Syrië opgevangen worden in Europa en vooral in de buurlanden Libanon, Jordanië en Turkije, blokkeert Israël na 68 jaar nog steeds een oplossing voor de Palestijnse vluchtelingen.

Column van Jan Keulen

Jan Keulen is journalist en midden Oosten deskundige en bestuurslid van onze stichting.

Inzamelingsactie Gaza 2016

Ruim anderhalf jaar geleden richtte Israël met een verwoestende aanval een bloedbad aan onder de bevolking en bombardeerde hele wijken plat. De gevolgen zijn bekend: ruim 2100 doden waarvan ruim 300 kinderen en 11.000 gewonden waarvan ruim 3000 kinderen. Het grootschalige geweld is sinds augustus 2014 gestopt maar de aanval is eigenlijk nog steeds aan de gang. In de vorm van het blokkeren van de wederopbouw waardoor de schade die is aangericht niet hersteld kan worden en mensen elke dag geconfronteerd worden met de gevolgen van wat er toen gebeurde. En dat met honderdduizenden getraumatiseerde kinderen. Maar het handhaven van de blokkade betekent ook dat elke ontwikkeling onmogelijk wordt. De werkloosheid onder jongeren is 60%! Daar komt bij dat de UNWRA, de belangrijkste hulporganisatie voor de 1,2 miljoen vluchtelingen in Gaza, grote financiële tekorten heeft en moet bezuinigen op hulp. We kunnen de bevolking in deze omstandigheden niet in de steek laten.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: <http://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

**Stort op rekeningnummer NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. Stichting Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp"**

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt,
Harm van der Veen.

Met medewerking van:
Haneen Othman,
Jan Keulen,
Jan Jongbloed,
Fennie Stavast.

Vormgeving: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

Telefonisch: Bert Giskes
050-5421370

info@groningen-jabalya.com

Colofon

**Wilt u in het vervolg de nieuwsbrief digitaal ontvangen?
en/of wil je op de hoogte blijven van het Jabalya-project?**

Stuur dan naam, emailadres naar:

info@groningen-jabalya.com

Of juist liever met de post? Stuur dan naam en adres naar:
Stichting Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen